

564

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΥ

184923

Η

Η ΦΑΤΙΜΗ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΟΦΕΛΙΜΟΤΑΤΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ,

ὑπό

τοῦ οἰκοδιδασκάλου

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Β. ΤΣΙΜΑΡΑ.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ΤΑΚΥΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

1866.

Ἄγω δὴ καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ
εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνήθων καὶ γίλων διαβολὰς
ὑφ' ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γέγονασιν, καὶ πόλεις ἄρδην
ἀπολώλασι, πατέρες τε κατὰ παιδῶν ἐξεμάρησαν, καὶ ἀδελφοὶ
κατὰ τῶν ὁμογεῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γειταμένων
Πολλοὶ δὲ καὶ γυναῖκες συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι συνεχύθησαν
ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πιθανότητος.

(Λουκιανοῦ περὶ μὴ βραδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ.)

ΤΑΙΣ ΣΚΙΑΙΣ

ΤΩΝ ΑΠΟΒΙΩΣΑΝΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

ΟΜΗΡΟΥ, ΣΟΛΩΝΟΣ, ΠΕΤΡΟΥ

καὶ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ,

Εἰς τεκμηρίον πατρικῆς στοργῆς

καὶ ἀπαρμυγῆτου ἁγνῆς,

ὁ δυσπότμος γεννητῶν

A. B. T.

ΤΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΔΕΛΤΟΝ ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

Συμπολίται.

Δύω πράγματα εἰσὶ θαυμαστὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τὰ μέγιστα καὶ τὰ ἐλάχιστα· θαυμασταὶ π. χ. εἰσὶν αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, θαυμαστός ὁ Κολοσσὸς τῆς Ῥόδου, θαυμαστὰ τὰ Πελασγικὰ κτίρια, καὶ τέλος πάντων λίαν θαυμαστὰ τ' ἀπειρομεγέθη οὐράνια σώματα αὐτόφωτα καὶ ἑτερόφωτα· ἀλλὰ θαυμαστὰ εἰσὶ διὰ τὴν μικρότητά των τὰ ἄπειρα ἰχθύδια εὐρισκόμενα ἐντὸς μικρᾶς βανίδος καθαροῦ καὶ διειδούς ὕδατος, καὶ ἀνακαλυπτόμενα διὰ τοῦ μικροσκοπίου· θαυμαστὰ ἐπίσης καὶ τὰ μικρὰ καὶ ἀφανῆ ζώδια κατοικοῦντα, ἐντὸς τῶν κοιλωμάτων τῶν φύλλων τῶν δένδρων καὶ τῶν πετάλων τῶν ἀνθέων· ἀλλὰ πολλῶν θαυμαστότερα εἰσὶν ἀκόμη καὶ τὰ ἔργα τοῦ περιφήμου γλύπτου Μυρμηκίδου, ὅστις κατεσκεύασεν ἀμαξίδιον τέθριππον καλυπτόμενον ὑπὸ τῶν πτερύγων μυίας· καὶ πλοιάριον ὑπ' ἐκείνων μελίσσης.

ὦ τί ἐξαισίον πρᾶγμα! Εἰς τὸ ἀμαξίδιον τοῦτο, βλέπει τις τοὺς τέσσαρας τροχοὺς, τὰς κνήμας των, τὸν ῥυμόν, τὸν δίφρον, τὴν ἄντυγα, τοὺς ὄχουμένους ἐν αὐτῷ ἀνθρώπους, τὸν ἡνίοχον, τὰς ἡνίας, τοὺς ἵππους, τὰ φάλαρά των, κ. τ. λ. καὶ εἰς τὸ πλοιάριον τὰς κώπας, τὰ ὑπηρέσια, τοὺς οἶακας, τὸ ἀγκύριον, τὰ ἀπόγεια, τὰς ὀθόνας, τοὺς ἰστοὺς, τὰς ἀποβάθρας, τὸν πρωρέα, τὸν ναύκληρον, τοὺς ἐρέτας, τοὺς ἐπιβάτας, καὶ πλεῖστα ἄλλα πράγματα· καὶ ταῦτα κατεσκευασμένα, μετὰ ἐντελείας μεγίστης, ὑπὸ ἀνθρωπίνης χειρός.

Εἰς τρόπον ὥστε, ἐὰν συγκρίνωμεν τὰ μέγιστα μετὰ τῶν ἐλαχίστων, ἐκπληττόμεθα εἰς τὰ μὲν διὰ τὸν ἀπειρόμετρον ὄγκον των, ἀλλὰ πολὺ περισσότερον εἰς τὰ δὲ, διὰ τὴν μικροτητά των, καὶ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτοῖς ἐμπεριεχομένων ἀντικειμένων. Καὶ τῷ ὄντι εἰς τὰ μικροσκοπικὰ ἀντικείμενα ἔχομεν εἰς ὀλίγιστον ὄγκον, καὶ μεταφέρομεν ὅθεν βουλόμεθα ὄχλον πραγμάτων, καὶ δυνάμεθα ἄνευ κόπου καὶ δυσκολίας οὐδεμίας, νὰ τὰ παρατηρῶμεν, νὰ τὰ ἐξετάζωμεν, νὰ τὰ σπουδάζωμεν, καὶ νὰ εὐχαριστῶμεν τὴν περιέργειάν μας, καθὼς καὶ ἐκείνην τῶν ἄλλων.

Ἄλλὰ ποῖος π. χ. δύναται νὰ μεταφερθῆ εἰς τὰ ἀμμόωδη παράλια τῆς Ἀφρικῆς, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Γίγαντα τῶν δένδρων Βαοβάβ; Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ μεταφερθῆ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἵνα ἴδῃ τὰς παμμεγέθεις Πυραμίδας τῆς; ἢ εἰς τὴν Ῥόδον ἵνα ἴδῃ τὸν τότε κολοσσόντης;

Τοῦτο εἶναι δύσκολον, καὶ εἰς πολλοὺς σχεδὸν ἀδύνατον, ὥςτε τὰ μικρὰ πράγματα ἔχουσι χάριν μεγαλητέραν, διότι καὶ εὐμετακόμιστα εἰσὶ, καὶ πολλῶ θαυμαστότερα τῶν μεγίστων, διότι εἰς ὀλίγιστον ὄγκον ἐμπεριέχουσι πλεῖστα θαυμαστὰ πράγματα, καὶ πολλάκις τόσα, ὅσα περιέχουσι καὶ τὰ μέγιστα. Τέλος πάντων ὁ κορυφαῖος τῶν ῥητόρων Δημοσθένης, ὅτε ἐθεάσατο δημαγωγόν τινα ἀφυῆ, μέγα βοῶντα, εἶπεν· ἀλλ' οὐ τὸ μέγα εὖ ἐστὶ, τὸ δὲ εὖ μέγα!

Λοιπὸν καὶ ὑμεῖς προσφιλεῖς ἀναγνώσταί μου, δὲν πρέπει ν' ἀποβλέψῃτε εἰς τὸν ὄγκον τοῦ βιβλιαρίου ὅπερ σᾶς προσφέρω, ἀλλ' ἐὰν εἰς ἐλάχιστον ὄγκον περιέχει τόσας ὠφελείας, ὅσας ἄλλα πολλὰ μείζονα δὲν περιέχουσιν. Καὶ τότε τὸ βιβλίό μου, ὡς περιέχον πολλὰ καὶ

καλὰ πράγματα εἰς μικρὸν ὄγκον εἶναι θαυμαστότερον τῶν μεγάλων, καὶ ὡς καλὸν, κατὰ τὸν Δημοσθένην, ἐστὶ καὶ μέγα. Ἄλλ' ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ βιβλίου ἱκανῶς εἴρηται· ὅσον δὲ διὰ τὴν γλῶσσαν, ἔγραψα μὲ ἐκείνην, ἣν ἤξευρα, καὶ εἴτε καλὴ, εἴτε κακὴ, σᾶς παρακαλῶ νὰ τὴν δεχθῆτε διὰ καλῆν· καὶ νὰ φανῆτε ἐπιεικεῖς εἰς τὰς ἀσθενεῖς δυνάμεις μου.

Ἐ ρ ῥ ω σ θ ε.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Β. ΤΣΙΜΑΡΑΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΥ

Η

Η ΦΑΤΙΜΗ.

Γένετο ἤδη ὑπό τινων ἡ ἀρίστη παρατήρησις, ὅτι τὰ κάλλιστα καὶ μέγιστα θεάματα ἱκανὰ νὰ ἐκλύσωσιν ἐφ' ἑαυτῶν τὴν περιέργειαν καὶ τὴν σκέψιν, παρήχθησαν εἰς ἡμᾶς, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τοῦ κόλπου καὶ κέντρου σκοτεινοτάτης νυκτός. Οἱ καιροὶ βαθυτάτης ἀμαθείας, καὶ ἀμυδροτάτου βαρβαρισμοῦ, ἔφερον, εἰ ἐξεστί μοι εἰπεῖν τοῦτο, ὠραῖόν τινα φωτισμὸν, ὃν οἱ ἀρχαιότατοι αἰῶνες τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀφθαλμῷ ἐκτεθειμένοι, ὡς λαμπραὶ ἐποχαὶ ἐντίμου μετατροπῆς, δι' ἧς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τοσοῦτον ἀνεζωπυρώθη, οὐδέποτε ἠδυνήθησαν εἰς τὴν δόξαν τῶν ἡμερῶν τῶν νῦν δώσωσιν. Οὐχ ὑπῆρξεν μόνον εἰς τὰ ὠραῖα ἔτη, οὔτε ἐπὶ τῆς ὀνομαστῆς βασιλείας τοῦ σεβαστοῦ Λύγουστου Φραγγίσκου τὸ εὐκλεές τάγμα τῶν ἵπποτῶν, ἐξ οὗ δίκην πλημμυρίδος, ἀναβλύζουσι πράξεις τόσον πολύκροτοι, ὡς δικαίως ἤθελον φθονήσιν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας καὶ Ῥωμαῖοι.

Περιοριζόμεθα μόνον εἰς τὸ νὰ διαδράμωμεν τὰ χρονικὰ τῆς Γαλλίας. Μὲ ποίας ἐξόχους εἰκόνας ἀνδρείας, γενναιότητος, εὐγενείας ψυχῆς, θαυμαστῶν θυσιῶν σχεδὸν ὑπερφυσικῶν, ἐκπλήττει τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ὁ αἰὼν τῶν ἵπποτῶν. Ὡς πόσον καλῶς ὁ Ἴππότης, μετὰ ζήλου ὄντως ἥρωϊκοῦ, ὑπεστήριξε τότε τὰ δικαιώματα τῆς θρησκείας, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀνθρωπότητος!

Μετὰ πρῶτου ἐνθουσιασμοῦ ἀνεδέχετο τὴν υπεράσπισιν τῆς αὐτοῦ ἀτιμίας καὶ ἀδωότητος!

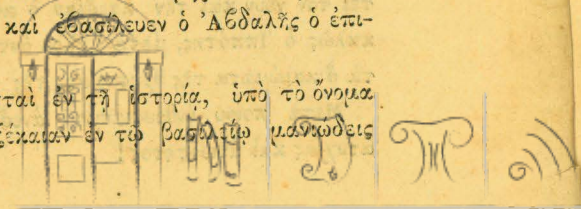
Οἱ ἄθλιοι εὗρισκον παρ' αὐτῷ στήριγμα, οἱ ὄρφανοὶ πατέρα, ἢ δικαιοσύνη ἐκδικητήν.

Τὸ δειλὸν καὶ ἀπόλεμον φύλον, οὗ τὴν φυσικὴν τε καὶ ἠθικὴν ἀδυναμίαν, βλέπομεν ἐκτεθειμένην εἰς τὰς προσβολὰς τῆς βίας καὶ τολμηρίας, κατέφευγε συνήθως ὑπὸ τὴν αἰγίδα Ἰπποτοῦ τινός, μετὰ τῆς αὐτῆς πίστεως, μεθ' ἧς ἤθελε καθικετεύσει τὴν βοήθειαν τῶν βρωμῶν. Τοῦ χάριν πέπρωται, ὥστε ὁ υἱὸς τῆς καταχρήσεως νὰ προσκολλᾶται εἰς τὸ ἀγνότερον ἀγαθόν; Διὰ ποῖον παράδοξον εἰμαρμένον ἢ ὠραιότερα ἐπινοήσις ἦν ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἄχρι τοῦ νῦν ἐφαντάσθη, τοσοῦτον αὐτὶς ἠλλοιώθη, ἐξουθενίσθη, κατεστράφη, ὡς ποταμὸς, ὅστις ἀργυροειδῆς καὶ βρώδης εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ πηγὰς, εὐθὺς πληροῦται βορβόρου, πτωχεύει, γίνεται εὐκαταφρόνητος ρύαξ, ἀπολήγων καὶ ἀφανιζόμενος εἰς ἱλύοντα τενάγη; Τὰ πάντα λοιπὸν παρελεύσονται καὶ ἀπολούνται! Τοιοῦτος ὁ ἀμετάκλητος τῆς φύσεως νόμος! Ἐν τούτοις μὴ χρονίζωμεν εἰς ματαίαις θρηνηθῆναι περὶ τῆς τύχης τῶν Ἰπποτῶν φρονίμου ἐστὶ νὰ παρηγορώμεθα εἰς τὰς ἀνεπανορθώτους ἀπωλείας. Ἐπεὶ καὶ ἀδύνατον ν' ἀναζωώσωμεν σύστασιν τοσοῦτον εὐγενῆ καὶ ὠφέλιμον, πειρώμεθα τοῦλάχιστον νὰ διαγράψωμεν τὴν εἰκόνα αὐτῆς.

Καθηδυνόμεθα νὰ ἀτενίζωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν εἰκονογραφικῶν τῶν προσφιλῶν μας, οὓς δὲν δυνάμεθα νὰ κατέχωμεν. Ἴδου ἐνδιαφέρουσα περιγραφή τῶν Ἰπποτῶν. Ἡ σκηνὴ συμβαίνει ἐν Ἰσπανίᾳ· τούτέστιν εἰς χώραν ἔνθα αὐτοὶ μᾶλλον διέπρῃψαν καὶ ἐδοξάσθησαν.

Μεταξὺ τῶν Ἰσπανῶν Ἰπποτῶν διεκρίνετο ἰδίως, ὁ Δὸν Καρόλος Ὁρναδέζης. Εἵληφεν μεγίστην δόξαν εἰς πλείστας μάχας, ἐν αἷς οἱ Ἄραβες ἀνεγνώρισαν τὴν αὐτοῦ ὑπεροχὴν. Ἡ Γρανάδα ἦν ἔτι ὑπὸ τὸν ζυγὸν αὐτῶν, καὶ ἐβασίλευεν ὁ Ἀβδαλῆς ὁ ἐπικαλούμενος Μικρός.

Δύο οἰκονόμοιαι λίαν γνωσταὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζέγροι καὶ Ἀβενσαρράγαι, ἐξέκλειον ἐν τῷ βασιλείῳ μανώδεϊς

διχοστασίας, αἰτινες βεβαίως ἐπετάχον τὴν ἀπαίσιον ἐποχὴν τῆς παντελοῦς πτώσεώς του.

Ὁ Ἄλβιν Ἀμέτης, κορυφαῖος τῶν Ἀβενσαρράγων ἐκυρίευσεν διὰ τῶν ὄπλων γῆν τινα ἀνήκουσαν προφανῶς τῷ Δὸν Καρόλῳ, ἔνθα ἐξετέλεσε τὰς ὠμοτέρας βιαιοπραγίας, οὐδ' ὅλως ἐπιτρέπων μείνας, οὔτε ὑπὸ τοῦ δικαίου τοῦ πολέμου· τοῦ δικαίου τούτέστιν, ὅπερ ἀντίκειται τῷ πνεύματι τῆς Θεμιδὸς καὶ τῆς Φιλανθρωπίας. Προσέδραμεν εἰς ἄμυναν τῆς Γλαένης, καὶ ἀνεμετρήθη εἰς πολλὰς ἐξόδους μετὰ τῶν ἀνδρειότερων Ἀράβων, τῇ ἐλπίδι, ὅτι ἡμέραν τινα ἢ τύχη ἤθελε τῷ παρουσιάσῃ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ἄλβιν Ἀμέτην· ἀλλ' ὁ ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ πολεμικῆς ἀνδραγαθίᾳ περιβόητος οὗτος πολεμιστὴς, οὐδέποτε εὐρέθη εἰς τοιαύτας συμπλοκάς. Ὁ Δὸν Καρόλος ἀπεφάσισε νὰ τὸν προκλήσῃ εἰς μονομαχίαν ἐντὸς περιβόλου, ὅτε συμβάν τι περιεχόμενον εἰς τὰ χρονικά τῶν Ἀράβων, ἠνάγκασε τὸν Ἰσπανὸν ν' ἀναστείλῃ τὸ σχέδιόν του. Ἦν ὁ Ἀβδαλῆς ἐκ τῶν δεσποτῶν ἐκείνων, οἵτινες ἀποκαμόντες ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ των, ἐπιδιώκουσιν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς ἡδυπαθείας, θεραπευτικὴν ἀμοιβὴν εἰς τὴν ἀποσθεῖσαν δόξαν καὶ ἐξηυτελισμένην ἰσχύν των. Τὰ πάντα προῦμήνυον αὐτῷ ἀπαίσιον μέλλον, οὗ τὴν λυπηρὰν εἰκόνα ἐπειράτο νὰ ἀποκρούσῃ.

Διάβροχος καὶ τακερὸς ὑπὸ ἔρωτος, ἐνησχολεῖτο μόνον ἵνα ἀρέσκει τῇ λατρευτῇ συζήγῳ του· ὠλιγόρει δὲ τοῦ κινδύνου καὶ τῆς τρικυμίας ἧτις ἐπατάγει ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του. Ἐφαίνετο τῇ ἀληθείᾳ ὅτι ἡ Φατίμη ἐδικαίωσε τὴν μέθην τοῦ θελξικαρδίου πάθους του· ἡ φύσις τῇ ἐπιδαψίλευσε τὰ δῶρα τῆς· εἰς τὰ ἀκαταμάχητα γόντρά της ἦν ὡνε ψυχὴν εὐγενῆ, ἔρωτα τῶν καλῶν, καὶ ἀπαράμιλλον καλλιτεχνικὴν δεξιότητα. Εἶναι πασίγνωστον, ὅτι οἱ Ἄραβες ἐγρημάτισαν ἐπὶ πολλὸν χρόνον διδάσκαλοι καὶ Ἀριστοτέχναι ἡμῶν. Ἡ ὠραιότης αὐτῆς ἦν τόσον πολυθρύλλητος, ὥστε πολλοὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων Ἰπποτῶν εἰς τοὺς περιφήμους ἀγῶνας τῶν Θεάρων αὐτὴν ὡς ὠραιωτάτην. Ἡ Φατίμη, ἵνα συνελθὼν εἴποι, ἦν ἀντικείμενον τῆς ὑπολήψεως καὶ παντὸς σεβασμοῦ.

ΙΑΚΩΒΑΤΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Ἡ Γρανάδα διέσωζεν ἀκόμη τὰς τέρψεις, ἃς οἱ Ἀραβες εἶθιζον νὰ διαχέωσιν εἰς τὰς πολυδαπάνους διασκεδάσεις των· καὶ τὴν τέχνην τῆς ἐρωτοτροπίας, ἧς ἡ Ἰσπανικὴ Αὐλὴ ἐφύλαξε τὰς χάριτας. Ὁ Ἀβδαλῆς ὅθεν ἀποφασίζει ἵνα προσφέρῃ παρομοίαν λαμπρὰν ξεφάντωσιν ἐν Γενεραλίφῃ (α), οἰκῆσει θελκτηρίω, ὀλίγον ἀπεχούσῃ τῆς πρωτευούσης. Οἱ κῆποι πρὸ πάντων ἦσαν θαυμαστοί· ὠρῶντο ἐν αὐτοῖς ὠραιότατα ἄνθη, ἐπνέοντο θελκτικώτατα ἀρώματα καὶ μῦρα θεσπέσια. Περιείρων ἐντὸς τερπνῶν δασιδίων ἐλικουσιδεῖς καὶ καλλιῆροι ῥῶακες διειδῶν ὑδάτων, ἄτινα μετὰ ταῦτα ἀθροιζόμενα εἰς χειμάρρους ἐσχημάτιζον ὠραιότατους καταράκτας, ἐπιχαρίτως καὶ ποικιλομόρφως περιῤῥαντίζοντας. Τὰ ὄρη τὰ περιστοιχίζοντα τὸ ἐπίπεδον, ἐν ᾧ κεῖται ἡ Γρανάδα, προσέφερον θέαμα ἐκπληκτικώτατον εἰς τὰς ὑψηλὰς κορυφάς των, ποικιλλομένας μυρίαῖς χροιαῖς, πολυπλασιαζόμεναις ἐπάπειρον πρὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ Ἡλίου.

Ἐν τούτῳ τῷ δυσπροσίτῳ ψυχαγωγίῳ, ὁ Ἀβδαλῆς εἶχε προσδιόρισει τὴν διαμονὴν τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ ἔρωτος· ἦν ἀφιερωμένον εἰς τὴν ποθητὴν του Φατίμην, ἐπειδὴ ὁ Μονάρχης μόνον ἀνεγνώριζε καὶ ἐλάτρευε τὴν Σουλτάνην βασίλισσαν. Τὰ δὲ τεῖχη, κατὰ τὸ ἔθος τῶν Ἀράβων, ἦσαν πλήρη ἐπιγραφῶν εἰς τιμὴν τῆς Ἰδοῦ τινες, αἵτινες δίδουσι ἰδέαν περὶ τῆς θερμῆς φαντασίας καὶ ποιητικότητος ἐκείνων τῶν λαῶν.

Ἀστράπτει ἡ αὐγούλα, λάμπει τὸ ῥόδον,
Ζῶσι στὸν κόσμον μίαν στιγμὴν

Ἀλλὰ Φατίμης τὰ θεῖα κάλλη

Ἔσονται αἰωνία ἐπὶ τὴν γῆν.

Πάντα λατρεύουν καὶ προσκυνοῦσιν,

Ἐδὼ Φατίμην ἔχουν Θεάν·

Δὲν μ' ἐξιπάζουν τὰ μεγαλεῖα,

Ἰσχὺν δὲν ἔχουν σὲ μὲ καμίαν.

(α) Γενεραλίφῃ σημαίνει, εἰς τὴν ἀραβικὴν διάλεκτον, οἰκίαν τοῦ ἔρωτος, τοῦ χοροῦ καὶ τῆς ἡδονῆς.

Σὰν τῆς θαλάσσης τ' ἄγριον κῦμα,
Ὅρμαεὶ ἐπάνω μας ἡ δυστυχία·
Πλὴν τῆς Φατίμης ἡ ὠραιότης,
Θὰ μ' ἔχει εὐδαίμονα παντοτεινά.

Ἀχνίζει πάραυθα καὶ ἀποθνήσκει
Τὸ εὖσομον ῥόδον εἰς τὰ κλαδιά·

Ὅτε Φατίμης τὴν κοκκινάδα,
Ταῖς χάρες ἴδῃ καὶ τὴν θωριά.

Ἴδὲ τὰ χεῖλη τῆς τὰ κοραλλένια,
Μαργαριτάρια βαστοῦν λευκά·

Πόσον μ' εὐφραίνουν νὰ τὰ κυττάζω!
Τί γλυκὸ μέλι τρέχει ἀπ' αὐτά!

Σὰν τῆς κιθάρας τὴν ἁρμονίαν,
Ἔχει ἡ Φατίμη γλυκεῖαν φωνή·

Ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κρίνων κ' ἰάσμων
Βγαίνουν εὐώδεις μύσχων ἀτμοί.

Ἀνοίγουν ῥόδα ὅθεν πατήσει,
Φέρνει παιγνίδια γέλοια, χαρά·
Σ' ὅλον τὸν βίον θάμαι πιστός της,
Θὰ τὴν λατρεύω παντοτεινά.

Μόνῃ ἡ Φατίμη στὰ τόσα πάθη,
Νὰ ζῶ μὲ κάμνει βίον τερπνόν·

Μοῦ μεταβάλλει τὸν πικρὸν κόσμον,
Σένα παράδεισον ἀληθεινόν.

Παύουν τὰ κάλλη, παύει ἡ ζωὴ μας,
Εἰς ἀθλιότητας σχεδὸν περνᾷ·

Χάνονται πάντα σὰν τὸ χορτάρι
Ποῦ τὸ μαρμαίρει ἡ ἔρασι.

Τὸ πνεῦμα τῆς διχονοίας ἐκκαυθεν μεταξὺ Ζέγγρων καὶ Ἄβενσαρράγων, ἀνεφλέχθη μετὰ πλείονος ζέσεως. Μεταξὺ πάντων τῶν παθῶν ἄτινα διασπαράττουσι τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ὁ φθόνος ἐστὶ πάθος φλογερώτατον καὶ ἀκέραιον. Οἱ Ζέγγροι δὲν εὐηρεστοῦντο νὰ βλέπωσι μόνον τὸν Ἄλβιν Ἀμέτην νὰ δυστυχήῃ, ἀλλ' ἤθελον ἔτι νὰ σύρωσιν εἰς τὴν πτώσιν αὐτοῦ καὶ ἀπασαν τὴν οἰκογένειάν του· ἐζήτουν ἀποικειστικῶς τὴν καταστροφὴν τῆς· ἐπίστευον δὲ ὅτι εὗρον τὴν εὐκαιρίαν, καὶ ἐπειρῶντο νὰ ὠφεληθῶσι ἐξ αὐτῆς μεθ' ὅλης τῆς ἀπληστίας, ἣν οἱ αὐλικοὶ αἰσθάνονται, ὅτε βούλονται νὰ ὑποσκελίσωσι καὶ ἀφανίσωσι τοὺς ἀντιζήλους των.

Ἡ Φατίμη μίαν τῶν χαροποιῶν ἐκείνων ἡμερῶν, καθ' ἣν ἡ αὐτὴ διέμενεν ἐν Γενεραλίφῃ, ἀφ' οὗ ἐδοκίμασε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ διέλθῃ ἐκείνους τοὺς θελκτικίους κήπους, ὑπῆγεν ν' ἀναπαυθῆ εἰς ἓν δῶμά της, ὅπερ, ἀκυλούθως, καὶ μετὰ παρέλευσιν χρόνων, ἐκλήθη τὸ κάλλυντρον τῆς βασιλίσσης. Ἐκεῖτο αὐτὸ εἰς θέσιν τερπνοτάτην, ὅθεν ὁ ὀφθαλμὸς ἐξετείνετο εἰς εὐδαίμονα περιφέρειαν εὐχρῶν παραλίω καὶ εἰς ποιικιλογραφικὰς θεὰς κυμαινομένων σταχυοφόρων πεδίων, περιστοιχιζόντων τὴν Γρανάδαν. Περὶ ἓν εἶδος δωματίου ἠνεωγμένου πανταχόθεν, ἐδέσποζεν ὑπερμεγέθης ἐξώστης, στηριζόμενος ὑπὸ μαρμαρίνων κιόνων, κύκλωθεν κοσμουμένων ὑπὸ δάσους βρυωνίων καὶ ρόδων..

Ἡ Σουλτάνη περικυκλωμένη ἐκ κυμβίων ὠραίου ἀνατολικοῦ γρανίτου, ὅθεν ἀδιαλείπτως ἐξητμίζοντο εὐωδέστατα ἀρώματα, ἐφαίνετο θεὰ τις ἐλθοῦσα νὰ κατοικήσῃ ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς. Ὁ Ἄλβιν Ἀμέτης θαρσήσας εἰς τὴν εὐνοίαν, ἣν ἔχαιρεν ἄλλοτε παρ' αὐτῆς, τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖσε, καὶ γινώσκων τὴν δύναμιν ἣν ἡ Φατίμη εἶχεν ἐπὶ τοῦ Μονάρχου, προσπίπτει εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς. Ἄνασσα, ἰκατεῶα ἡμᾶς, ὡς τὸ μόνον μου ὑποστήριγμα· ὑπερίσχυσαν αἱ σκευωρίαὶ τῶν ἐχθρῶν μας, καὶ ἠδυνήθησαν ἀναξίως νὰ μοὶ ἀφαιρέσωσι τὴν χάριν τοῦ βασιλέως, ὃ ἀφ' ἐτέρου ἤξευρετε πόσον εἰμὶ εὐνοῦς! Τί κάμνετε Ἀμέτη; Ἐγείρου, ἐγείρου· ἐὰν μᾶς φωράσῃ τις, ἀμφοῖτεροι ἀπώλωλαμεν. Ὁ Ἄλβιν Ἀμέτης

τὴν ἐνθαρρύνει, καὶ ἡ Σουλτάνη ὑπόσχεται νὰ μεταχειρισθῆ τὴν ἐπιρροήν της, ἵνα ἐπαναφέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ ἡγεμόνος.

Τρέχει τῷ ὄντι ἵνα ζητήσῃ τὸν Βασιλέα, ἀποφασισμένη νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ὑπὲρ τοῦ Ἀμέτη· ἀλλὰ πῶς ἡ ἐκπληξίς της, ὅτε ὁ Μονάρχης τῇ δεῖκνυε μεγίστην ταραχήν! Διστάζει ὅθεν ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα· καὶ μόλις προφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἀμέτι, ἀκούει νὰ τῇ λέγῃ ὁ βασιλεὺς, μετὰ τόνου τραχέως καὶ ἀπειλητικοῦ. Παῦσον ἀπιστος γυνὴ, γυνὴ ἀναξία τοῦ ἔρωτός μου, νὰ τολμᾷς νὰ κηρύττησαι ὑποστήριγμα ὑπῆκούου τοσοῦτον τολμηροῦ καὶ Ἱερσούλου, ὥστε νὰ ἐπιθυμήσῃ τὴν σύζυγον τοῦ Δεσπότη τοῦ Ἀθλίαι! Ἡ ἰδία ὑπηγόρευσας τὸ θέσπισμα τῆς προγραφῆς καθ' ὅλης ἐκείνης τῆς οἰκογενείας, ἣν πάντοτε βδελύττομαι· καιρὸς ἐστὶ νὰ ἐκραγῇ ἡ ἐκδίκησίς μου, ἢ μᾶλλον νὰ φανῇ ἡ δικαιοσύνη μου. . . . Τί λέγεται, βασιλεῦ; . . . Ὁ Ἄλβιν Ἀμέτης. . . . — Διετάχθη ἤδη ὁ θάνατός του. . . . βασιλεῦ, εἶναι ἀθῶος — Τὸν εἶδον πρὸ τῶν ποδῶν σου. . . . Ἰκέτευσεν ἰσχὺν. . . . ἣν δὲν ἔχω πλέον! Ἄ ἐννοῶ κάλλιστα, κάλλιστα τὸ γνωρίζω! Ἐζήτει ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν παρὰ σοῦ εὐνοίαν.

Ὁ Ἀβδαλῆς δὲν ἀκροᾶται, δὲν βλέπει πλέον τὴν Φατίμην περιπτυσσομένην ματαίως τὰ γονατὰ του, καὶ πλημμυρίζουσαν αὐτὰ μὲ δάκρυα· μόνον ἀποβλέπων τῇ ἀγρίᾳ αὐτοῦ ὑπερηφανία καὶ τῷ καθυδρυσμένῳ αὐτοῦ ἔρωτι, ἀποπέμπει μετ' ὀργῆς τὴν Σουλτάνην, μάτην διαμαρτυρομένην τὴν ἀληθῆ ἀθωότητά της καὶ τὴν τοῦ δυστυχοῦς Ἀβενσαρράγα. Εἰς τῶν ἀθλίω καὶ δολιπλόκων αὐλικῶν, οἳ συγνάκις εὐρίσκονται παρ' ἡγεμόσιν, εἶχε κατασκοπεύσει τὸν Ἄλβιν Ἀμέτην, καὶ ἀνέφερον εἰς τοὺς Ζέγγρους, ὅτι εἶδεν αὐτὸν γονυκλινῆ ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης. Ἀνυπομόνως ἐπιθυμοῦντες νὰ ὠφεληθῶσιν, ἐκ ταύτης τῆς ὠραίας ἀνακαλύψεως, ὑπῆγαν εὐθὺς νὰ εἰδοποιήσωσι τὸν Μονάρχην.

Βασιλεῦ, περιεγράψαμεν ὑμῖν τοὺς Ἀβενσαρράγας ὡς ὑπῆκουσας φιλῶσους, οἵτινες μὴ ἀκούμενοι νὰ μεταχειρίζωνται τὸν πλοῦτον των, ὅπως ἀνοίξωσι δίδου, εἰ δυνατόν, μέχρι τοῦ θρόνου ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

σου, θέλουσιν ἀκόμη νὰ σᾶς ἀφαιρέσωσι καὶ τὴν καρδίαν τῆς βασιλείας.

Οἱ παράνομοι αὐλικοὶ ἐθέτουσι τὸ ἱστορικὸν τῆς κατηγορίας των· εἰς τὴν πρώτην λέξιν των, ὁ Ἄβδαλῆς ζέων ὑπὸ μανίας, ἀφῆκεν τὴν Γενεραλίφην, καὶ ὑπῆγεν ἵνα κλεισθῆ εἰς Ἄλαμβραν (ἦν τοῦτο ἀνάκτορον τῶν Ἀράβων παρὰ Γρανάδαν.) Ἐκεῖ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ ἀτίμων καὶ αἰσχροῶν κατηγόρων, ἀνεπέτασε τὰ ὄτα εἰς πᾶσαν πονηρὰν εἰσῆγησιν καὶ διαβολὴν, καθὼ ὀλίγον χρειάζεται ἵνα ἐγχύσῃ τις τὸ δηλητήριον εἰς καρδίαν τικομένην ὑπὸ θυμηθόρου ζηλοτυπίας· ἡ τοῦ Ἄβδαλῆ τὸ ἔπινεν χανδόν. Ἡ Σουλτάνη μάτην ἐζήτει νὰ τὸν εἶδῃ, καὶ νὰ τῷ δικαιολογηθῆ· πᾶσα μετ' αὐτοῦ συνέντευξις τῇ ἦν ἀπηγορευμένη! Τέλος ἐθεσπίσθη ὁ θάνατος τοῦ Ἄλβιν Ἀμέτου καὶ ἀπάσης τῆς οἰκογενείας του· λαμβάνετε τὸ μέτρον νὰ αὐξήθῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν φρουρῶν, ἔπειτα προσκαλέσας τὸν δημόκινον στέλλει νὰ φέρωσι τοὺς Ἄβενσαφράγας, οἵτινες μὴ προαισθανόμενοι τοῦ ἐπικειμένου θανάτου των, εἰσέρχονται ἐνταῦθα ἀνα εἶς, καὶ αἶμα εἰσάγονται εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς αὐλῆς τῶν λεόντων ἀπυτέμνονται αἰ κεφαλαί των ὑπὸ τοῦ φονικῷ σιδήρου, καὶ μετὰ ταῦτα φέρονται ἐντὸς μεγάλου ἐξ ἀλαβάστρου κρατήρος, ὑπάρχοντος ἄχρι τοῦ νῦν, ἐν τῷ μέσῳ ἐκείνης τῆς αἰθούσης. Ὁ κρατήρ περιέχων πέντε καὶ τριάκοντα ἐκπνεούσας κεφαλὰς, εὐθὺς ἐπλημμυρίσθη πανταχόθεν αἵματος μετὰ τοῦ φοικωδεστέρου τρόπου. Πάντες οἱ Ἄβενσαφράγαί ἤθελον ὑποστῆ τότε ὁμοίαν τύχην καὶ οὐδεὶς ἤθελε διαφύγει τὴν σκληρὰν σφαγὴν, ἀν ὁ Θεὸς ὁ βοηθῶν πάντοτε τὴν ἀτυχῆ ἀθωότητα, δὲν ἤθελεν ἐπιτρέψει, ὥστε ἀνδράποδόν τι ἀκολουθήσαν ἀόρατον τὸν Δεσπότην, νὰ ἦ μάρτυς τῆς φοικτῆς ἐκείνης δολοφονίας· εὐρὼν μέσον νὰ ἐκφύγῃ τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων, ἔδραμο νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἐπιλοίπους ἐκείνης τῆς ἀξιοδακρύτου οἰκογενείας.

Ὁ Ἄβδαλῆς διατάττει νὰ φέρωσι τὴν Σουλτάνην βασίλισσαν· μόλις δὲ τὴν βλέπει νὰ φάσῃ εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης· κύτταξε, τῇ λέγει, παρατήρησε, εἴαν δύναμαι νὰ ἐκδικηθῶ πῆ γαίνει νὰ θεωρήσῃς τὴν κεφαλὴν ἐκείνου ὅστις εἰς τὸ πρόσωπόν

σου, μ' ἐξέβρισεν. Εἰς τούτους τοὺς λόγους τοῦ Δεσπότη, τρέχουσιν ἀμέσως οἱ βραδουχοὶ καὶ φέρουσιν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Φατίμης τὴν αἰμόφυρτον κεφαλὴν, ἧς τὸ ἀνοικτὸν στόμα ἐφαίνεται ὅτι ἰκετεύει εἰσέτι τὴν θείαν δίκην. Φρίττουσα ἡ ἡγεμονὶς ἀποβάλλει ἐκεῖνο τὸ ὑπόμνημα τῆς ὁμότητος τοῦ συζύγου τῆς, ἀναβοῶσα, οὐαί εἰς ἐσέ, ὅστις ἐμολύνθης διὰ τῆς βδελυρωτέρας σφαγῆς! Ἄβδαλῆ ἔχυσας αἶμα ἀθῶον· τρέμε! Ὁ Ἄβδαλῆς παραφερόμενος ὑπὸ τῆς μανίας του, ἔλκει τὴν ἀκινάκην, καὶ ἀνατείνει αὐτὴν ὡς ἵνα παίσῃ τὴν δυστυχῆ Σουλτάνην· ἀλλ' ὁ σκληρὸς, πίπτουσα ἰεροψυχῆμένη, δὲν τολμᾷ νὰ τὴν πλήξῃ, καὶ περιορίζεται μόνον νὰ διατάξῃ, ὅπως τοῦ ἀφαιρεθῆ ἔμπροσθέν του καὶ ἐλχθῆ εἰς τὸ δεσμοτήριον. Τὰ ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτου καταστροφῆς σωθέντα λείψανα τῶν Ἄβενσαφράγων, τρέχουσι πρὸς τοὺς φίλους των, τοὺς συναθροίζουσι, τοὺς πληροῦσιν ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς ἐκδικήσεως. Ἦδη ἐξήστραπτον τὰ ὄπλα, ἡδὴ ὑψοῦται ἐν τῷ ἀέρι γενικὴ θορυβώδης κραυγὴ· προδοσία! προδοσία! ἀποθανέτω ὁ Ἄβδαλῆς, ὁ δολοφόνος τῶν Ἄβενσαφράγων.

Ὁ λαὸς ὑπεραγαπῶν ἐκείνην τὴν οἰκογένειαν κυρήττεται ἀναφανδὸν ὑπὲρ αὐτῆς. Τέσσαρεςκαίδεκα χιλιάδες ξιφῆρεις διασκορπίζονται εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Γρανάδας, ἐπαναλαμβάνοντες ἀποθανέντω ὁ τύραννος. Ὁ ἀνόητος Δεσπότης, βεβουλισμένος ἐν τῷ πύργῳ αὐτοῦ, ὡς θηρίον ἐν τῷ φωλεῷ του, ἠγνώνει ἔτι τὸν θόρυβον, καὶ ἐθέλγεται μετὰ τῶν Ζέγων εἰς τὸ σκληρὸν θέαμα τῆς παρανόμου τοῦ ὁμότητος, ἦν ὠθεῖ τοσοῦτον, ὥστε ν' ἀτιμάξῃ καὶ ἐξυβρίξῃ ἐκεῖνα τὰ ἄθλια κρανία, κολουμβῶντα ἐν τῷ αἱματί των· ὅτε θόρυβος μέγας πλήττει τὸ οὖς αὐτοῦ, καὶ ἐπεὶ ὁ φόβος ἐνυπάρχει πάντοτε εἰς τὴν ψυχὴν τῶν πονηρῶν βασιλέων, περίτρομος γενόμενος, διατάττει νὰ κλεισθῶσιν αἱ θύραι τῆς Ἄλαμβρας· Ἄνόητος προφύλαξις! φέρονται ἐκεῖσε καύσιμοι ὕλαι, ἄπτεται εἰς αὐτὰς τὸ πῦρ, ὅπερ ἀναφλογιζόμενον εἰς ἐπιμήκεις καὶ ἀγαγεῖς δίνας λυμάνεται τὰ πάντα. Ὁ Ἄβδαλῆς ἀναγνωρίζει, πλὴν πολλῶν ἀργῶν, ὅτι ἐσοσάλλε νὰ ἐνδώσῃ εἰς ὀλεθρίους συμβουλὰς· ἰδοὺ διατὶ οἱ πονηροὶ μονάρχαι, πάντοτε τιμωροῦνται διὰ τὰ πταί-

σματα τῶν εὐνοουμένων των. Ἴνα κατασταλῆ ἡ ταραχὴ, ἐξάγεται τῆς εἰρκτῆς ἡ Σουλτάνη, ἥτις δὲν ἠδυνήθη νὰ καταπραύνη τὸν ἀποτεθριωμένον καὶ μανικὸν λαόν· δὲν εἶναι ἀνθρωπος ὃν καταδιώκομεν, ἀλλὰ τίγρις διψῶσα ἀνθρώπινον αἷμα· θέλομεν νὰ τὸν ἀποκτείνωμεν, νὰ τὸν κατακερματίσωμεν. Ὁ Μυλακένης, γέρον σφόδρα πολὺς καὶ αἰδέσιμος, ὅστις παρητήσατο τὸν θρόνον ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀβδαλῆ, παρρησιάζεται εἰς τοὺς στασιαστὰς, ἐλπίζων ὅτι ἡ παρουσία του ἤθελε τοὺς ἐπαναφέρει εἰς τὸ καθήκον των· αὐτοὶ ὁμῶς ἀναισθητοῦντες εἰς ὅσα τοῖς ἔλεγε λαμβάνουσιν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖράς των, καὶ ὑψοῦντες τὸν ἀναβοῶσιν· Ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς ἡμῶν, μόνον αὐτὸν θέλομεν· ζήτω ὁ Μυλακένης, καὶ ἀφήσαντες αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ σωματοφυλακῆς ἰκανῆς νὰ τὸν ὑπερασπίζῃ, τρέχουσι νὰ εὗρωσι τὸν Ἀβδαλῆ, ὃν δὲν εὐρίσκουσιν. Τοῖς λέγεται ὅτι κατέφυγεν εἰς τὴν Αὐλὴν τῶν λεόντων· ὁρμῶσιν ἐκεῖσε· οἱ Ζέγροι τοῖς ἀμυρσθητοῦσι τὴν εἴσοδον. Τότε ἐξάπτεται ἔτι μᾶλλον ἡ μανία τῶν στασιαστῶν, ἀνατρέπουσι τὰ πάντα, ρίπτονται ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν των, τοὺς τρέπουσιν, εἰς φυγὴν, τοὺς ἀποσφάττουσιν ἀνιλεῶς, καὶ νεκροὺς ὄντας, τοὺς καλύπτουσιν ὕβρεις· ὁρῶνται τότε Ἀβενσαρράγαί τινες νὰ ὁρμῶσι θηριώδως ἐπὶ τῶν Ζέγρων, ὡς ἐπιπίπτει πειναλέος λέων εἰς τὴν λείαν του, ἵνα τὴν κατασπαράξῃ.

Εἶναι ἀρχαία σκέψις, πλὴν ἀληθεστάτη! Τί γίνεται ὁ ἀνθρωπος, ὅτε πάθος τι τὸν παρασύρει! Τίς δύναται νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ τότε ὡς ποίημα Θεοῦ; Εἶναι ἡ σεβαστὴ εἰκὼν αὐτοῦ, ἢ μᾶλλον θηρίον γενόμενον ἔρμαιον τυφλοῦ καὶ θηριώδους ἐνστίκτου; Τὰ οὕτω κατατομηθέντα σώματα τῶν Ἀβενσαρράγων κατεστορέθησαν ἐπὶ μελάνων ἐριούχων, καὶ ἐφέρθησαν οὕτως εἰς τὴν πόλιν. Ὅποια ἀντικείμενα φρίκης εἰς τὸν λαόν! Ἐνόμιζον ὅτι βλέπουσι τὰς σκιάς ἐκείνων τῶν ἀθλίων, ἀναθρῶσκουσας ἐκ τῆς γῆς, καὶ ζητούσας ἔλεος καὶ ἐκδίκησιν, καὶ ὅτι ἤκουον τοὺς ὀδυρμοὺς καὶ οἰμωγὰς αὐτῶν. Μύζας ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀβδαλῆ, ὅστις διὰ τὴν ἀνδρείαν του, καὶ διὰ πλείστας γενναίας πράξεις αὐτοῦ, ἀπέκτησεν ἐκεῖνο τὸ ἀτομικὸν σέβας, ὅπερ πρέπει νὰ θεωρῆται ὁ

πρῶτος βαθμὸς καὶ μεγίστη τιμὴ, ὠμίλησεν ὠδὲ πως εἰς τοὺς στασιαστὰς φίλοι, οἱ Ἀβενσαρράγαί πρέπει νὰ ὦσιν ἱκανοποιημένοι· ὑπάρχει μέτρον εἰς τὴν ἀγανάκτησιν καὶ αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην. Ὁ ὑμέτερος Κυριάρχης ἐτιμωρήθη ἀποχρόντως διὰ τὰ πταίσματα αὐτοῦ καὶ ἐνόχους πράξεις του. Νῦν οφείλετε νὰ ταχθῆτε ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ὑπακοῆς. Μὴ παρέξητε εἰς τοὺς χριστιανοὺς τὰς ἐπιβλαβεῖς ἀφρημάς, καρπὸν ἀφρευκτον τῶν διαιρέσεων ὑμῶν· οὐχὶ χωρὶς λύπης βλέπω, ὅτι ἀκινῶμεν τὰ ὄπλα των ἐναντίον ὑμῶν· δέχθητε τὰς συμβουλὰς μου, μὴ διαχωρισθῶσι τὰ μέλη ἐκ τῆς κεφαλῆς. Ὁ Ἀβδαλῆς ἐστὶ ὁ νόμιμος ὑμῶν βασιλεὺς· μὴ θεωρεῖται τὰ πταίσματά του, καὶ αὐτὸς θέλει συγχωρήσει τὴν παραφροσὴν ὑμῶν, ἐγκλημα πάντοτε εἰς τοὺς ὑπηκόους. Οὗτοι οἱ λόγοι τοῦ ἔμφρονος τούτου ἀνδρὸς, ἔφερον τὰ αἴσια ἀποτελέσματα των· οἱ Ἀβενσαρράγαί ἔβαλον εἰς τὴν θήκην τὸ ξίφος, ὁ λαὸς εἰρηνεύσας ἔπαυσε τὰς στασιώδεις κραυγὰς του, ὁμῶς ἡ Γρανάδα ἐφαίνετο εἰκὼν βαθυτάτης καταπλήξεως· καὶ τῇ ἀληθείᾳ οἱ Ἀβενσαρράγαί ἠξιώθησαν παρὰ τῶν συμπολιτῶν των ἀγάπης ὄντως μοναδικῆς, καθὼ ἐκεῖνη ἡ ἀρχαιοτάτη οἰκογένεια, διαπρέπουσα διὰ λαμπρὰς ἀρετὰς, ἐπιχειρήματα ὠφέλιμα εἰς τὸ ἔθνος, καὶ δι' ἄπειρα εὐεργετήματα, ἦν τότε, ὅτι ἦσαν ἄλλοτε ἐπὶ Καλίφων οἱ ὀνομαστοὶ Βαρμεκίδαι. Ἐν τούτοις ἠγνοεῖτο τί ἔγεινεν ὁ Ἀβδαλῆς. Ὁ Μύζας ἤκουσε τέλος πάντων, ὅτι κατέφυγεν εἰς τέμενός τι Μωαμεθανικόν, κείμενον παρὰ τὸ ὄρος, ὀνομαζόμενον ἐν τῷ παρόντι Ἀγία Ἐλένη· ἔσπευσε λοιπὸν ἵνα ὑπάγῃ ἐκεῖσε, ἀλλὰ μόλις ὄφθη πόρρωθεν ὑπὸ τοῦ φοφοδεοῦς Μονάρχου, ἤκουσεν εὐθύς νὰ ἐρωτᾶται ὑπ' αὐτοῦ· λοιπὸν ἀδελφε· ἔρχῃ ἵνα μοὶ φέρῃς τὸν θάνατον; Καὶ τί ἔγεινεν ἡ Φατίμη; καὶ τοι ἄπιστος τὴν ὑπεραγαπῶ. Νῦν δὲν εἶναι καιρὸς, ἀποκρίνεται ὁ Μύζας νὰ σοὶ ἐλέγξω τὰς ἀδικίας σου καὶ τὰ στυγερά σου ἐγκλήματα· προσπάθησε ν' ἀνακτήσῃς τὴν ἀγάπην τῆς Φατίμης καὶ τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ σου. Ἐλθε ν' ἀναλάβῃς τὸ σκῆπτρον, καὶ ἔργω προσπάθησε νὰ ἐξαλείψῃς τὴν μνήμην τῶν ὄσων αὐτὸς σὺ δὲν δύνασαι

Ὁ Ἀβδαλῆς ἐπανακάμπτων εἰς Ἀλάμβραν καθ' ὁδὸν ἀπαντᾷ τρανὰ δείγματα ἀπρηγώσεως καὶ ὀργῆς, ἐξ ὧν ἐναργέστατα κατανοεῖ ποῖα κινήματα μίσους καὶ ἐμπαθείας διεγείρει ἢ θεὰ βδελυκτοῦ Δεσπότη, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς ἀναγινώσκει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκάστου εἰλικρινεστάτας μαρτυρίας ἀγάπης καὶ λατρείας ἢ σιωπῆ τῶν λαῶν, ἔλεγε ποτε ῥήτωρ τις, εἶναι τὸ μελετητήριον τῶν ἡγεμόνων. Ἐν τούτοις ἡ συκοφαντία δὲν ἀφωπλίσθη ἀκόμη ἀναβιοῦ ταχέως, καὶ ἐπιμένει ν' ἀτιμᾷ τὴν τάλαιναν Σουλτάνην. Οἱ κατηγορήσαντες αὐτὴν μοιχίας, κατασκευάσαντες ἐναντίον τῆς ἀμάξας ὕβρεων, διετεινόντο ἐπιμόνος, ὅτι θέλει ὑποστηρίξωσι διὰ τῶν ὀπλων, ἀπέναντι οἰουδήποτε, ὅτι ἡ βασίλισσα ἐστὶ ἔνοχος, καθὼς καὶ ὁ Ἄλβιν Ἀμέτης οὐδὲ ὁ τάφος σώζει ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ἐχθρῶν τῆς τὴν ἐνεδρευομένην ἀρετὴν καὶ βλέπομεν ὅσαι ἡμέραι τὰ παραδείγματα. Ἡ ἀδυναμία εἶναι σύντροφος τῆς ζηλοτυπίας.

Ὁ Ἀβδαλῆς ἐφαίνετο κατ' ἀρχάς, ὅτι ἀπήλλαξεν ἑαυτὸν πάσης πονηρᾶς ὑποψίας, περὶ τῆς ἀθωότητος τῆς συζύγου του· ἀλλὰ ταχέως ὑπετροπίασεν εἰς τὰς ἀδίκους ὑπονοίας του. Ἡ Φατίμη λουπὴν ἐνεβλήθη πάλιν εἰς τὸ δεσμοκτήριον. Ὁ Μύζας τρέχει μᾶττην καὶ ἀνωφελῶς εἰς τὸν ἀδελφόν του — Πῶς! Τὸ δοχεῖον ὅπερ περιεῖχεν ἄλλοτε δηλητήριο, θέλει διατηρεῖ πάντοτε τοὺς θανατηφόρους χυμοὺς του; Ἡ δυστυχία ἣτις ἠδύνατο νὰ κληθῇ ὁ πρῶτος δυνάστης, ὅστις κάμνει πάντας νὰ αισθάνωνται τὴν σιδηρᾶν ράβδον του, βαρύνων αὐτὴν καὶ ἐπὶ τῆς βράχειος καὶ αὐτῶν τῶν βασιλέων, μᾶττην σὰς περιβάλλει μὲ τὰς τιμωρίας τῆς; Πέπρωται ἴσως, ἐκεῖνοι οὐς ὁ Θεὸς ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ θρόνου, νὰ ἔχωσι τὰ ὄντα ἀναπεπταμένα εἰς τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ κλεισμένα καὶ βεβυσμένα εἰς τὴν ἀγαθοπύριαν καὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν; Πῶς! Εἶσθε τὸσον τυφλὸς νὰ ὑποπτεύησαι τὴν βασίλισσαν;

Ἡ ἀρετὴ τῆς διεψεύσθη οὐδὲ κεν ἀπαξ; Πότε θέλετε ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸν ὀφθαλμῶν σας τὴν ὀλεθρίαν ἀγλύν; Προορῶ τὰς δυστυχίας μας, πλησιάζομεν εἰς τὴν ἀπαισιῶν ἐπιρῆν τῆς ἐκπτώσεώς μας, καὶ ἴσως τῆς τελείας καταστροφῆς μας.

Ὁ βασιλεὺς ὅστις δὲν χαίρει τὴν ἀγάπην τῶν ὑπηκόων του, κλονεῖται ἐπὶ τοῦ θρόνου. Εἶθε αἱ κακαὶ προφάσεις μου νὰ μὴ ἐπαληθεύσωσιν! Ὁ θάνατος ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἡ δολοφονία τοῦ Ἄλβιν Ἀμέτη σύρει ἐφ' ἑμῶν τὴν καταστρεπτικὴν στιγμὴν τοῦτο τοῦ κράτους, καὶ ἐστὶ φόβος μήπως ἔφθασεν ἤδη.

Ἡ ζηλοτυπία ἐστὶ ἀσθένεια τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, ἣτις ἀνθίσταται εἰς τὰ ἡρωϊκώτερα φάρμακα. Περιεγράψαμεν τὸν βασιλέα τῆς Γρανάδας χαρακτήρου ἀσθενοῦς καὶ ἀνηθήκου, τοιοῦτοι δὲ χαρακτήρες ὑπόκεινται πάντοτε εἰς σφάλματα. Ὑπῆρχον σιγμᾶί τινες εἰς τὰς ὁπίας ὁ δυστυχὴς Μονάρχης ἤθελε νὰ ἀπορρήξῃ τὰ δεσμὰ τῆς συζύγου, νὰ προσπαίῃ εἰς τὰ γόνατά τῆς, καὶ νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὴν ἰσχύν τῆς ἐπὶ καρδίας ἀστάτου καὶ ἐνδιδούσης εἰς πᾶσαν ἐντύπωσιν. Οἱ Ζέγροι φοβούμενοι τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῆς βασίλισσης, δὲν ἄφηναν νὰ τῷ κραταιωθῶσι τοιαῦτα αἰσθήματα, καὶ δεικνύοντες αὐτῷ συνεχῶς τολμηρὸν ἀντεραστὴν, εὐτυχῆσαντὰ ποτε ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Φατίμης, δὲν ἔπαυον νὰ προσβάλλωσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἡγεμόνος, συρομένου πάντοτε κατὰ τὴν ἔφεσίν των, τὴν εἰκόνα συζύγου καιρίως προσβεβλημένου. Εἰς ταύτην τὴν ἀποτροπῆσιν ἰδέαν, ὁ ἐμβρόντητος Ἀβδαλῆς ἐπανήρχετο εἰς τὴν τυφλὴν του παραφροσύνην, καὶ ὤμνυεν τὴν ἀπώλειαν τῆς βασιλείας. Ἦδη ἐμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ παρὰ τοῦ Μονάρχου, τὸ νέον συγερὸν ἐγκλημα ἤδη ἠτοιμάζετο ἢ ἀσπλαγχνος πυρὰ ἢ μέλλουσα νὰ καταφάγῃ τὸ ἀθῶον θῦμα ἢ ἀναξιοπαθοῦσα Σουλτάνη ἣδη ἔβλεπεν ἐκ τῆς σκοτεινῆς φυλακῆς τῆς, ν' ἀνάπτῃ τὸ σκληρὸν καὶ βρέμον πῦρ οὐδεὶς δὲ ἐκ τῶν ὑπηκόων τῆς ἐτόλμα νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ. Μοχαμμέτης εἰς τῶν Ἀβενσαρράγων, ἀδελφὸς τοῦ Ἄλβιν Ἀμέτη, ἀγανακτῶν διὰ τὴν χαμέρπειαν τῶν συμπολιτῶν του, ἀποφασίζει νὰ προστρέξῃ ὑπὲρ τῆς βασιλείας εἰς τοὺς Χριστιανοὺς Ἰππῶτας· ἐγνωρίζεν ἤδη, ὅτι ὁ Λὸν Καρόλος Ὁργανδέζης ἦν ὁ περισημότερος μετὰ τῶν ἐκείνων καὶ ὅτι ὁ ἀνδρείος Ἴσπανὸς εἶχε παραπονα κατὰ τοῦ Ἄλβιν Ἀμέτη, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ μετρηθῆ ἡ ἐκστρατεία τοῦ περιβόλου, εἰς τὸν καιρὸν καθ' ὃν ὁ

Ἄβδαλῆς τὸν εἶχε θυσιάσει, μετὰ τῶν λοιπῶν συγγενῶν του, εἰς τὴν ζηλότυπον μανίαν του· μόλον τοῦτο ὁ Μοχαμμέτης ἔστειλε γραμματίον τῷ Δὸν Καρόλῳ, ὅπερ ἐνταῦθα καταχωροῦμεν ἐν ἐκτάσει.

ΓΕΝΝΑΙΟΦΡΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΕ!

« Ἐπιστέλλω σοι, πεπορθῶς τῇ σῇ ἀρετῇ καὶ ἀνδρείᾳ· γινώσκω τὰς κατὰ σοῦ ἀδικίας ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου· πλὴν αὐτὸς » δὲν ζῆ πλέον. Ὁ Δεσπότης ἢ μᾶλλον τύραννος, βάρβαρος ἄματε καὶ ζηλότυπος, ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον· ἢ εἰδήσεις » τοιαύτης δολοφονίας ἦλθεν εἰς τὰς ἀκοάς σου. Ἐξελεξά σε ἵνα » ἐκδικήσῃς τὴν μνήμην τοῦ Ἄλβιν Ἀμέτη, ἀθώου τοῦ ἐγκλήματος τοῦ ὁποῦ οἱ Ζέγροι τὸν κατηγόρησαν, παρὰ τῷ Ἄβδαλῆ. Ὁφείλεις νὰ πιστεύῃς ὅτι σοὶ βεβαιῶ σοὶ τὸ ὁμνῶ εἰς » τὴν τιμὴν μου· ἢ διαφορὰ τῆς θρησκείας δὲν κωλύει πρῶς » νὰ πιστεύῃς εἰς τὴν χρηστοθήειάν μου, καὶ νὰ ἐκδικήσῃς τὴν » ἀθωότητα· ἀμφοτέροι λατρεύομεν τὸν αὐτὸν θεὸν καὶ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ, ἰκετεύω τὴν βοήθειαν τοῦ βραχίονός σου, διὰ νὰ » ὑπερασπίσω μίαν δυστυχῆ ἡγεμονίδα, κινδυνεύουσαν νὰ γείνη » θῦμα τῆς μοχθηρίας καὶ τῆς συκοφαντίας. Εἰμὶ βέβαιος, ὅτι » μόλις λάβεις τὸ γραμματίόν μου, θέλει παρουσιασθῆς ἐνταῦθα » ὀπλισμένος μὲ τὴν ἀσπίδα τῆς ὑπερασπίσεως. Ἄν ὑπάρχωσιν » ἱππῶται χριστιανοὶ, μὲ εὐγενῆ φρονήματα, ὡς τὰ ἰδικά σου, φέρε » αὐτοὺς μαζὶ σου, καὶ ἄς σὲ μιμηθῶσιν. »

» MOXAMMETHS. »

Ὁ κριμιστὴς τοῦ γράμματος τούτου, ἀναγγέλει τῷ Μοχαμμέτῃ, ὅτι ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὰς ἰδίας χεῖρας τοῦ Δὸν Καρόλου. Αὕτη εἶναι ἡ ἀπάντησις, λέγει Ἀβενσοράδας τις ἰ Βεβαιώθητι, ἐπαναλαμβάνει ὁ Μοχαμμέτης, ὅτι θέλομεν τοὺς ἴδη μετ' ὀλίγον ἐντὸς τούτων τῶν τειχῶν. Ὁ Ὀρνανδέζης θέλει μᾶς ὑπερασπίσῃ, εἰς τοῦτο δὲν ἀμφιβάλλω πρῶς. Ἐν ποσούτῳ ὁ γενναῖος Ἰσπανὸς δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη εἰς τοὺς ἀνευπαρόντους ὀφθαλμούς, ὅσων τῶν

περιέμενον, καὶ ἡ ἀπαίσιος ἡμέρα ἔφθασεν. Ἐξάγεται τῆς εἰρηκτῆς ἢ ἀναξιοπαθοῦσα Σουλτάνη, περικοσμημένη, οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τῆς ἰδίας τῆς δυστυχίας, καὶ δεικνύουσα εἰς τὴν συμπεριφορὰν τῆς ὑπόκλησιν, ἀρμόζουσαν εἰς τὴν καταθλιβομένην ἀρετὴν· Στρέφει πανταχοῦ τὰ βλέμματα, ἀλλὰ δὲν βλέπει οὐδένα ὅστις νὰ ἦ διατεθειμένος νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ. Ἡ ἐγκαταλελειμμένη ἀθωότης, ἀνακράζει, ἢ δυσυχῆς, ἢ ἐγκαταλελειμμένη ἀθωότης θέλει ὑποστῆ τὴν ποινήν, ἀνήκουσαν μόνον εἰς τὸ ἐγκλημα! Διόνιον αἴσχος θέλει ἐπιχαραχθῆ εἰς τὴν μνήμην μου, καὶ τοῖ ἄμωμος καὶ καθαρὰ ἢ ζωὴ μου! καὶ οὐδεὶς ἔξει τὸ θάρρος νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ δίκαιά μου! Τί ἐστὶν ἢ τύχη! πάντες ἀφ' ὅσους ἤλπιζα βοήθειαν εἰς τὴν ἀθλίαν μου θέσιν, πάντες μ' ἐγκατέλειψαν! μ' ἐγκατέλειψαν! Οὕτω λέγουσα ἢ δύστηνος καὶ ἀξιοδάκρυτος βασίλισσα δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα τῆς διακόπτουσι τὴν φωνήν· ἀλλὰ ἀγωνιζομένη νὰ τ' ἀποκρούσῃ, προσέθηκεν ἀτρομῆτως: Ὁ Θεὸς μόνος γινώσκει τὴν ἀλήθειαν· Σὲ λοιπὸν εἰς ταύτην τὴν στιγμὴν, σὲ μόνον Μεγάλε Θεέ, ἰκετεύω.

Ἐπεκράτει εἰς τὴν συνάθροισιν λυπηρὰ καὶ βαθεῖα σιωπὴ· ὅμως ὁ Μοχαμμέτης λέγει τῇ ἡγεμονίδι, ὅτι ἀκόμη δὲν πρέπει ν' ἀποβάλλῃ πᾶσαν ἐλπίδα, καθὸ εἰς ὑπεράσπισίν τῆς ἔρχεται ἰσχυρὸς ἐκδικητὴς, ὁ ἀνδρεῖος Ὀρνανδέζης. Ἐλπίζε λοιπὸν εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ βραχίονός του. Ὁ Μοχαμμέτης μόνος ἐκολακεύετο ἀκόμη μὲ τοιαύτην ἐλπίδα· ἐθριάμβευεν ἤδη ἢ συκοφαντία, καὶ κατεῖχε τὸν λαόν, ὅστις ἐδικαίωνεν τοὺς Ζέγρους, θεωροῦντας τὴν καταδικὴν τῆς βασιλείσεως, ὡς δικαίαν ἀπόφασιν. Ἡ Σουλτάνη ἐν τούτοις προσέρχεται εἰς τὴν πυρὰν, ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἐσκεπασμένον μετὰ καλύπτρας· ἀρχίζει ν' ἀναβαίνει, βοηθουμένη ὑπὸ δύο περιλύπων καὶ δακρυρροουσῶν γυναικῶν. Ἀντειρεῖ αἴφνης κραυγὴ ἰδοὺ αὐτὸς, ἰδοὺ ὁ Ὀρνανδέζης ἀμφιβάλλῃς, (λέγει ὁ ἀνδρεῖος Ἰσπανὸς πλησθέντων τῶν Μοχαμμέτην, ἔθεν ἐξῆλθε καὶ ἢ φωνὴ) ἢ δύνασο ν' ἀμφιβάλλῃς, ὅτι ὁ Ὀρνανδέζης δὲν θέλει βραδύνει οὔτε μίαν

ώσεως της, τὴν ἀφῆρπασαν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ θανάτου, ὥστε ἀνοιξάσα τοὺς ὀφθαλμούς της, ὥρεξε τὰς χεῖρας εἰς τὸν Δὸν Κάρολον, ὅστις τῆς ἔλυε τὰ δεσμὰ, καὶ τῷ εἶπε γενναίῳ μου ὑπερμαχε, σεβαστέ μου λυτρωτά! Ποῖα εὐγνωμοσύνη δύναται νὰ σᾶς ἀνταμείψῃ δι' ὅσον σᾶς ὀφείλω; Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς προσφέρω ταύτην τὴν καλύπτραν, ταύτην τὴν καλύπτραν ἑβρεγεμένην ὑπὸ τύσων δακρῦων· καὶ καταδέχθητε νὰ τὴν φέρητε εἰς τιμὴν μου, ὅπουδῆποτε σᾶς καλέσῃ ἡ ὑμετέρα ἀνδρεία καὶ ἀρετή. Κυρία, ἀποκρίνεται ὁ Δὸν Κάρολος, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ προσφέρω μέρος ἐκ τούτου τοῦ ἀγαπητοῦ δώρου εἰς πάντας τοὺς ἀνδρείους Κυρίου, καταδεχθέντας νὰ μὲ ἀκολουθήσωσι, καὶ ἀξιοθέντας ἐπίσης νὰ λάβωσι τοιοῦτον τιμητικὸν ἔπαθλον.

Ἡμεῖς ἐξετελέσαμεν τὸ καθήκον μας, προστρέχοντες εἰς βοήθειάν σας, καὶ ἐπομένως γινώσκωμεν εἰς ὑμᾶς μεγίστην χάριν, ἀπολαύσαντες τὴν ὄχι μικρὰν εὐτυχίαν νὰ σώσωμεν τὴν ζωὴν καὶ τὴν τιμὴν τῆς ἀπταιστοῦ ἀθωότητος.

Ἐντεῦθεν ἐννοεῖται τὴν θρησκείαν μας, τὴν ἀληθῆ θρησκείαν· αὐτὴ μᾶς ἐπιβάλλει τὸ καθήκον νὰ ὑπερασπιζώμεθα τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀθλίους, νὰ προστατεύωμεν τὴν συκοφαντούμενην ἀρετὴν, καὶ ν' ἀγαθοποιῶμεν τὴν καταθλιβομένην ἀνθρωπότητα· καὶ ὑμεῖς, ὦ ἀναξ, (ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Μονάρχην,) μὴ δίδετε πίστιν εἰς ὑβριστικὰς καὶ προσβλητικὰς εἰσηγήσεις κατὰ φύλου, ὅπερ πάντα τὰ ἔθνη περιποιεῖται· ἀποδίδομεν ὑμῖν τὴν σύζυγον καθαρὰν καὶ ἀπηλλαγμένην παντὸς ὀνειδούς, οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς ἔσονταί πάντοτε ἐχθροὶ μας. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ ὑμᾶς, κηρύττομεν ὑμῖν τὸν πόλεμον καὶ σᾶς τὸν ἀνακρινόμενον καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν· ἐτοιμάσθητε νὰ μᾶς ἐπανίδητε ὅσον τάχιστα, μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀνδρείων καὶ ῥωμαλέων Ἱπποτῶν. « Ἡγγικεν » ἡ ὦρα, καθ' ἣν ὁ ἄρπαξ Μωαμεθὰς ὀφείλει νὰ κάμῃ γέ-
 » νν, ἐνώπιον τοῦ νομίμου Δεσπότη. »

Ὁ Ἀβδαλῆς πολλὰ εὐχαριστήμενος, ὅτι εὗρεν ἀθῶον τὴν σύζυγον, καὶ τοὶ ἠπειλήθη ὑπὸ τῶν Ἱπποτῶν, ἐνέμισεν εὐλογίαν νὰ τοῖς κάμῃ τιμητικὴν ὑποδεξίωσιν.

Ὁ Μωχαμμέτης ἀνακτήσας τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως, διετάχθη νὰ παρασκευάσῃ λαμπροτάτην πανδαισίαν, ἐν ἣ ἅπανα ἡ πολυτέλεια καὶ Ἀραβικὴ καλαισθησία ἐπεδεικνύετο μεγαλοπρεπῶς. Οἱ Ἀβενσαφράγαί ἐδειξαν τῷ Δὸν Καρόλῳ μεγίστην εὐγνωμοσύνην καὶ ὑπόληψιν. Ἐγείνει περίφημον ἀγώνισμα, ἐν ᾧ ἠγωνίσαντο πάντες οἱ μεγιστᾶνες καὶ πρόκριτοι. Οἱ Ἴσπανοὶ ἤρραντο πλείεσα ἄθλα· αἱ δὲ κυρίαὶ τοῖς ἐχάρισαν ὠραιότητας ἐπωμίδας, καὶ τοὺς παρεκάλεσαν νὰ φέρωσι τὰ χρώματά των ὅσον δὲ διὰ τὸν Δὸν Κάρολον, ἀφιερῶθη ὅλως διόλου εἰς ἐκεῖνο τῆς βασιλείσσης, οὔτε τὸ παρήτησεν ἐφ' ὄρου ζωῆς του. Τέλος πάντων ὁ ἀνδρεὺς ἐκεῖνος Ἱπποτῆς ἐξῆλθεν τῆς Γρανάδας, ἐν τῷ μίσῳ γενικῶν ἐπιφημήσεων, καὶ προπεμπόμενος ὑπὸ πολλῶν πολεμιστῶν Ἀράβων, οἵτινες δημοσίᾳ ἐνεκωμιάζον τὴν γενναϊότητα καὶ θαυμαστὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ.

Τ Ε Λ Ο Σ

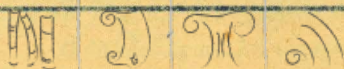
ΘΕΩ ΔΟΤΗΡΙ ΠΑΝΤΩΝ ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΚΛΕΟΣ.

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 Α1.52.φ6.0015

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ